

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 85/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], v zastúpení advokátom JUDr. Dušanom Divkom, Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica z 28. augusta 2014 v konaní vedenom pod č. k. 4 C 217/2012-167 a rozsudkom Krajského súdu Trenčín z 20. mája 2015 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 776/2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmieta.

Odôvodnenie:

1. Sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 6. augusta 2015 [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) napadol označené súdne rozhodnutia o vypořádanie BSM s tvrdením, že nimi bolo porušené jeho základné právo zaručené čl. 20 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Žiadal preto napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie.

2. Okresný súd napadnutým rozsudkom určil veci a majetkové práva účastníkov konania do ich bezpodielového spoluvlastníctva, nehnuteľnosti prikázal do vlastníctva sťažovateľa s tým, že na úplné vyrovnanie zaplatí navrhovateľke ako bývalej manželke sumu 48 405 € do 90 dní od právoplatnosti rozsudku. Z hľadiska prejednávanej veci bolo podstatné, že v zmysle kritérií uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka použil na vyrovnanie podielov disparitu vyjadrenú pomerom v percentách (75 % : 25 %) v prospech bývalej manželky pre agresívne, nezodpovedné a neznesiteľné správanie sťažovateľa voči nej i deťom narodeným z manželstva. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom napadnutým sťažnosťou rozsudok okresného súdu v podstate potvrdil, keď sa nestotožnil ani s jednou jeho námietkou (odňatie možnosti konať pred súdom, prikázaním nehnuteľností do jeho vlastníctva a disparitou podielov bývalých manželov pri vyporiadaní spoločných vecí).

3. Ústavný súd najskôr skúmal splnenie podmienok konania a zistil, že sťažnosť bola podaná včas, oprávneným sťažovateľom, ktorý bol účastníkom konania, v ktorom bolo vydané rozhodnutie napadnuté ústavnou sťažnosťou, a ústavný súd je k jej prejednávaniu príslušný. Sťažovateľ je právne zastúpený advokátom a sťažnosť je prípustná, lebo sťažovateľ vyčerpal všetky zákonné procesné prostriedky na ochranu svojho práva [§ 53 ods. 1 *a contrario* zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

4. Ústavný súd následne posúdil obsah sťažnosti a dospel k záveru, že táto predstavuje zjavne neopodstatnený/nepřípustný návrh v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Uvedené ustanovenie v záujme racionality a efektivity v konaní pred ústavným súdom dáva tomuto súdu právomoc posúdiť „prijateľnosť“ návrhu pred tým, ako dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom, pričom ide o špecifickú a relatívne samostatnú časť konania, ktorá nemá charakter konania kontradiktórneho, keď ústavný súd môže obvykle rozhodnúť bez ďalšieho, len na základe napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a údajov obsiahnutých v samotnej ústavnej sťažnosti. Ak potom smeruje sťažnosť proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci (všeobecnému súdu), považuje ju

ústavný súd spravidla za zjavne neopodstatnenú, ak napadnuté rozhodnutie nie je vzhľadom na svoju povahu, namietaným vadám svojim či vadám konania, ktoré jeho vydaniu predchádzali, spôsobilé porušiť základné práva a slobody sťažovateľa, t. j. keď sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia.

5. Ako je zjavné z porovnania odôvodnenia napadnutých súdnych rozhodnutí a obsahu ústavnej sťažnosti, sťažovateľ v princípe iba opakuje svoju argumentáciu, ktorú už uplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi (odňatie možnosti konať pred súdom, prikázanie nehnuteľnosti do jeho vlastníctva a rozdielnosť podielov manželov pri vyporiadaní spoločných vecí), ktorou sa tieto veľmi podrobne zaoberali a s ktorou sa bez zbytku vyporiadali, a to spôsobom, ktorý plne korešponduje s princípmi spravodlivého procesu, t. j. zrozumiteľne a v súlade s pravidlami logického myslenia.

6. Konanie o ústavnej sťažnosti nie je pokračovaním predchádzajúceho konania, lebo ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecných súdov, a je preto profesionálne (odborne) chybné, pokiaľ si advokáti zamieňajú procesné pravidlá pre tieto odlišné konania. Advokátsky primus v konaní pred ústavným súdom by mal práve zamedziť podávaniu nekvalifikovaných sťažností na ústavný súd, a nie ich rozmnožovať po každom neúspešnom konaní pred všeobecným súdom, tak ako sa to stalo aj v tomto prípade. V dôsledku toho je ústavný súd v súčasnosti zahlcovaný množstvom podaní (do podania tejto sťažnosti ich prišlo vyše 11 000), ktorých spracovanie bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú jeho pozornosť či dokonca aj jeho zásah.

7. Preto ak krajský súd spolu s okresným súdom dospeli ku kladnému záveru, že pri vyporiadaní spoločnej stavby postavenej na pozemku vlastnícky patriacom iba sťažovateľovi túto stavbu môžu pririeknuť iba do jeho výlučného vlastníctva, že znenie § 150 Občianskeho zákonníka nevyučuje vyjadriť disparitu podielov manželov pri vyporiadaní spoločných vecí a že hájenie svojich práv v súdnom konaní demokraticky a právny štát nevnucuje, ale iba umožňuje (sťažovateľ ju nevyužil), mal by byť tento záver aj z hľadiska ústavnosti akceptovateľný za podmienky, že advokát neponúkne ústavnému

súdu iné konkurujúce ústavnoprávne argumenty; tento rozmer v sťažnosti absentoval vo vzťahu ku konečnému rozsudku odvolacieho súdu.

8. Proti rozhodnutiu okresného súdu chýba sťažnosti ústavnoprávna dimenzia vôbec, lebo opravným prostriedkom je riadne odvolanie podľa § 201 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, a nie sťažnosť podľa čl. 127 ústavy; v tomto smere je sťažnosť neprípustná. Ústavný súd z týchto dôvodov sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2016